

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: FRP/234/2014/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

269/2014. (X. 16.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2014. április 9-én előterjesztett **panaszát** a 2014. október 16-án megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – Budapesti Rendőr-főkapitányság Rendészeti Szervek Közrendvédelmi Főosztályának – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedés nem történt, illetve alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos 2014. április 9-én elektronikus levélben jutatta le panaszát a Testülethez, amelyben a következőkről számolt be.

A panaszos beadványa a Pályaudvaron uralkodó állapotokkal kapcsolatos, mely szerint 2014. március 30-án 20 óra 46 perckor a posta felőli induló vágányoknál négy szolgálatban lévő rendőr tartózkodott, és nem szóltak rá a kerékpárosokra, akik a pályaudvar területén, az utas peronokon kerékpárral közlekedtek, a többi utas között. A panaszos felhívta a rendőrség hivatalos telefonszámát, és egy őrnaggyal beszélt, aki azt javasolta neki, hogy személyesen tegyen panaszt a pályaudvar rendőrsén. A panaszosnak tovább kellett utaznia, így ezt akkor nem tudta vállalni.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük

Ezt követően 2014. április 8-án 21 óra 20 perckor hasonló helyzettel szembesült: a rendőrörsre bemenő négy rendőr nem szólt a mellettük kerékpározó személynek. Utánuk ment az örsre, és megkérdezte tőlük, miért nem szóltak? Ekkor a rendőrök egyike neki szegezte a következő kérdést: „Miért nem szól maga?” A panaszos erre azt válaszolta, hogy nem ő van szolgálatban, hanem a rendőr, és bement az ügyeleteshez, hogy vegye jegyzőkönyvbe a rendőr kollégájának elutasító válaszát. Az ügyeletes erre csak igazoltatta, és határozottan megtagadta a jegyzőkönyv felvételét.

A panaszos beadványában kéri, hogy a Pályaúdvár rendőrörsének vezetése és személyi állománya szakszerűen, az utazóközönség érdekében végezze munkáját.

2) A panaszos a Testület felhívását követően aláírásával is megerősítette beadványát, melyben a Testület kérdésére úgy nyilatkozott, hogy súlyos jogsérelem hiányában panasz intézkedést foganatosító rendőrkapitánysághoz történő áttételéhez, valamint az állásfoglalás anonimizált formában történő áttételéhez hozzájárul.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás alaposabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az Országos Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: ORFK) Ellenőrzési Szolgálatán keresztül az illetékes rendőri szervektől, valamint megküldeni kérte az üggyel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat, a konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját. A panaszos szempontjából a következők relevánsak.

1) A Budapesti Rendőr-főkapitányság (továbbiakban: BRFK) állományába tartozó T. N. r. őrmester az intézkedés napján – 2014. április 8-án – a következő tartalommal tett jelentést. (A jelentést a szintén jelen lévő B. R. r. főtörzsőrmester is aláírta.)

A jelentést tevő r. őrmester 2014. április 8-án 10 órától 22 óráig teljesített gyalogos járőrszolgálatot. 21 óra 25 perckor a 9. peronon lévő, Pályaúdvári Alosztály nyitott ajtaja előtt odalépett hozzá egy idős úriember, aki kioktató hangnemben, köszönés nélkül elmondta, hogy látott a peronon egy kerékpározó embert, majd számon kérte őt, hogy miért intézkedett a kerékpározó emberrel szemben. Azt, hogy ezt pontosan melyik peronon és mikor látta, azt nem közölte.

Ezt követően a rendőr tisztelgést követően köszönt, közölte nevét, jelvéyszámát, beosztási helyét, majd elmondta, hogy nem látott kerékpározó embert, mivel ha ilyet tapasztal, akkor a szabálysértés észlelése esetén intézkedett volna a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény vonatkozó rendelkezése alapján.

Az úr elmondta, hogy az esettel kapcsolatban a r. őrmester közvetlen feletteseihez, illetve a Független Rendőri Panasztestülethez fog fordulni, ezért a r. őrmester úgy ítélte meg, hogy az esetről készülő jelentése megtételéhez szükségesek a panaszos adatai. Ezért felszólították a panaszost személyazonosságának igazolására, melynek ő eleget is tett a személyi igazolványa átadásával. A panaszost ellenőrizték a KIR és SIS rendszerben is, ahol nem szerepelt. (A panaszos adatai szerepelnek a jelentésben.)

A panaszosnak megadták a Testület levelezési, email-es, illetve web-es elérhetőségét, melyet ő megértett és tudomásul vett. A panaszos emelt hangú kérésére a r. őrmester ismét azonosította magát, megadta a rendőr jelvéyszámát, rendfokozatát, beosztási helyét, amelyet a panaszos tudomásul vett. Az intézkedésnél jelen volt B. R. r. főtörzsőrmester, aki a panaszos részére szintén megadta a szükséges felvilágosításokat.

A történetekről a panaszos tájékoztatta Cs. I. r. hdgy, aki jelentés írására utasította a r. őrmestert, aki ennek alapján tette meg jelentést.

2) A BRFK állományába tartozó B. R. r. főtörzsőrmester 2014. május 19-én a következő jelentést tette.

A r. főtörzsőrmester 2014. április 8-án 20 órától másnap 8 óráig szolgálatparancsnoki feladatokat látott el. B. R. r. főtörzsőrmester azzal folytatja jelentését, hogy látta és hallotta T. N. r. őrmester intézkedését, az általa korábban leírtak a valóságnak megfelelnek.

Miután T. N. r. őrmester megadta a panaszos részére a szükséges felvilágosításokat, és befejezte vele szemben az intézkedést, a panaszos – köszönés nélkül – hozzá fordult, akinek felajánlotta segítségét, de a panaszos közölte, hogy vele nem kíván tárgyalni, ragaszkodott hozzá, hogy azonnal hívják neki az alosztályvezetőt, vagy valamilyen parancsnokot.

Ekkor B. R. r. főtörzsőrmester tájékoztatta a panaszost, hogy ő a szolgálatparancsnok, szívesen áll rendelkezésére, illetve ha panasszal kíván élni T. R. r. őrmesterrel szemben, azt nála is megteheti. A panaszos ekkor arrogánsan annyit mondott, hogy vele nem fog szóba állni, inkább máshol tesz panaszt. Ekkor megadta a panaszosnak a Testület levelezési, email-es, illetve web-es elérhetőségét, aki ezután távozott az Alosztály épületéből.

3) A BRFK állományába tartozó T. B. r. őrnagy az alábbi információkat tette (A Testület kizárólag a fentiekhez képest új információt ismerteti, ezért a kivizsgálás fenti jelentések összegzését nem ismétli meg.)

A r. őrnagy az esetben érintett, fenti napon szolgálatot teljesítő négy rendőrt meghallgatta. T. N. r. őrmester mellé N. G. r. törzsőrmester, Sz. G. r. őrmester és P. E. r. őrmester volt beosztva.

T. N. r. őrmester részéről megfelelő hangnemben történt a párbeszéd, és nem hangzott el tőle olyan mondat, hogy „Miért nem szólt maga rá?”. A jegyzőkönyv felvételét nem tagadták meg, ugyanakkor még aznap jelentés készült az esetről, amelyben a panaszos adatai szerepelnek, arra való tekintettel, hogy jelezte, hogy panasszal kíván élni. T. N. r. őrmester mellé beosztott járőrök a r. őrmesterrel megegyezően nyilatkoztak a történetekről. A fentiek alapján a parancsnoki kivizsgálás szerint nem követtek el fegyelemsértést.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – a panaszos kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz, VI. cikkében foglalt személyes adatok védelméhez, valamint a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát, az alábbiak szerint.

1) A Testület elsőként azt vizsgálta, hogy az esettel összefüggésben a rendőröknek fennállt-e az intézkedési kötelezettsége; amennyiben igen, azt megfelelően teljesítették-e; illetőleg a panaszossal szemben foganasított igazoltatást is megvizsgálta.

a) Az intézkedési kötelezettség vizsgálatánál szükséges utalni az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdésére, amely a rendőr intézkedési kötelezettségéről rendelkezik. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülmény vagy cselekmény észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

A Szolgálati Szabályzat 9. §-ának (1) bekezdése azzal egészíti ki a fenti szabályt, hogy a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) a 179/A. pontjában szabályozott vasúti szabálysértés tényállását a következőként szabályozza.

„225/A. § (1) Aki

a) vasútállomásnak, illetve megállóhelynek az utasok használatára meg nem nyitott részébe engedély nélkül belép, vasúti pályaudvaron a vágányokon átjár, kivéve, ha ezt a vonat megközelítése vagy elhagyása teszi szükségessé,

b) a vasút területének közúti járműforgalomra meg nem nyitott részén kerékpárral vagy egyéb járművel közlekedik,

c) a vasúti kocsiba nem a felszállásra szolgáló helyen száll be vagy onnan nem a leszállásra szolgáló helyen távozik,

d) mozgó vonatra fel-, illetve mozgó vonatról leugrik,

e) vasúti kocsinak nem az utazásra kijelölt részén utazik,

f) a sínpálya közvetlen közelében állatot jogosulatlanul, őrizetlenül vagy szabadon hagyva legeltet,

g) a veszélyes áruk kézi- vagy úti poggyászként történő szállítására, a veszélyes áruk vasúti szállítására vonatkozó szabályzatban meghatározott mentességi előírásokat nem tartja be, szabálysértést követ el.”

A beadvány nem számol be a szabálysértési észlelés konkrét körülményeiről, így arról sem, hogy a rendőrök egyértelműen szemtanúja voltak-e az esetnek, vagy hogy a panaszos mit mondott nekik arról (azon túlmenően, hogy megkérdezte, hogy miért nem intézkednek). A rendőrségi iratok arról tesznek tanúbizonyságot, hogy a rendőrök nem észleltek ilyen szabálysértést, valamint azt is, hogy maga a panaszos sem számolt be nekik arról, hogy konkrétan melyik vágányon, mikor látta a feltételezett szabálytalanságot, csupán számon kérte, hogy ők miért nem intézkedtek. A r. őrmester ekkor a panaszos tudomására hozta, hogy amennyiben látott volna kerékpározó embert, intézkedést kezdeményezett volna. A panaszos ekkor közölte, hogy a feletteséhez, illetve a Testülethez kíván fordulni.

A Testület mozgásterét a bizonyítási eszközök körében meglehetősen szűkre szabott, így csak a dokumentumokban foglaltakra támaszkodhatott, továbbá az eset utólagos rekonstruálása természetesen lehetetlen. A Testület szerint mivel a rendőrség cáfolta, hogy észlelte volna a hivatkozott szabálysértést, valamint tényként hivatkoztak arra, hogy a panaszos rövid bejelentése nélkülözött minden konkrétumot, ezért nem juthatott más következtetésre, minthogy **a rendelkezésre álló iratok alapján nem tudott olyan körülményt feltárni, amely a rendőrség jogellenes mulasztását igazolta volna.**

Ezért a Testület úgy ítélte meg, hogy az álláspontja szerint az esettel összefüggésben az Rtv.-ben előírt intézkedési kötelezettség híján, annak elmulasztása miatt a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát nem érte sérelem.

b) Az igazoltatással kapcsolatban a következő megállapításokra jutott a Testület.

Az Rtv. 29. § (1) bekezdése értelmében „a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani”.

A Testület állásfoglalásaiban már több alkalommal kifejtette, hogy a rendőrség részére bejelentést tevő fél igazoltatása a rendőrség részéről jogszerű gyakorlatnak minősül, mivel a rendőrségnek ellenőriznie szükséges a bejelentés megalapozottságát, a bejelentő kilétét (akit valamilyen okból meg kell hallgatni annak érdekében, hogy a rendőrség abba a helyzetbe kerüljön, hogy eldönthesse, hogy a továbbiakban, milyen intézkedéseket szükséges foganatosítani). A Testület megjegyzi, hogy ez a gyakorlat azért is szükséges, mivel amennyiben a bejelentés megalapozatlannak minősül, akkor a rendőrség megindítja a bejelentővel szemben a hamis bejelentés alapján a szabálysértési eljárást.

Mivel mind a beadványból, mind a rendőrségi iratokból egyértelműen megállapítható, hogy a panaszos azért fordult az ügyeleteshez, hogy az általa észleltekkal kapcsolatos bejelentését megtegye, illetve, hogy a járőrök viselkedése miatt panaszt tegyen.

A Testület álláspontja szerint az igazoltatást megfelelő joggal hajtották végre az intézkedő rendőrök, az igazoltatással okozott korlátozás a fentiek alapján arányban állt az elérni kívánt céllal.

A Testület a fentiek alapján megállapította, hogy a panaszos, mint bejelentő, illetve panaszt tenni szándékozó személy igazoltatása jogszerűnek minősült, így erre tekintettel a panaszos személyes adatokhoz fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet.

2) A panaszos kifogásolta, hogy amikor felkereste a rendőrséget a panaszával, az ügyeletes nem vett fel semmilyen jegyzőkönyvet panaszáról.

A r. őrmester jelentése annyit tartalmaz, hogy ő szabályszerűen járt el az intézkedés során, amikor a panaszos jelezte, hogy panasszal kíván élni, megadta a Testület elérhetőségeit, és a szükséges felvilágosítást, amelyet a panaszos megértett és tudomásul vett.

A szolgálatparancsnoki feladatokat ellátó B. R. r. főtörzsőrmester jelentésében úgy nyilatkozott, hogy miután a panaszos hozzá fordult, a r. főtörzsőrmester felajánlotta neki a segítségét, azonban a panaszos közölte, hogy vele nem óhajt tárgyalni, hívja oda a kapitányt, vagy a felettesét. A r. főtörzsőrmester tájékoztatta a panaszost, hogy ő a szolgálatparancsnok, áll a rendelkezésére, illetőleg azt is közölte, hogy amennyiben panaszt kíván tenni r. őrmesterrel szemben, azt megteheti nála. A panaszos arrogánsan erre annyit közölt, hogy márpedig vele nem áll szóba, máshol teszi meg a panaszát. A r. főtörzsőrmester ekkor szintén megadta a Testület elérhetőségeit, amely felvilágosítást követően a panaszos távozott.

A parancsnoki kivizsgálás szerint jegyzőkönyvet valóban nem vettek fel, azonban még az eset napján jelentést írtak az érintett rendőrök, mivel a panaszos jelezte, hogy panasszal kíván élni.

Amint az látható, az állítások a lehető legteljesebb mértékben ellentmondanak egymásnak, a beadvány szerint nem vették jegyzőkönyvbe a panaszos panaszát, míg a rendőrségi iratok egyértelműen cáfolják ezt; arra hivatkoznak, hogy a panaszos egyértelműen kifejtette többször is, hogy nem náluk óhajtja előterjeszteni a panaszát, és a szükséges felvilágosításokat követően távozott az épületből.

Megjegyzi a Testület, hogy mivel a panaszos végül panaszát előterjesztette a Testületnél, így jogorvoslati joga nem szenvedett sérelmet, ugyanakkor kétségtelen tény, hogy ettől még az előbb említett ellentmondás az elhangzottakkal összefüggésben nem oldható fel és nem rekonstruálható, hogy a panaszos milyen tájékoztatást követően, milyen okból fordult a Testülethez. *(Ugyanakkor a Testület üdvözlí azt a megoldást, hogy az intézkedést követően a rendőrök jelentést tettek a történetekről, mivel vizsgálatai során a Testület még a megkeresése előtt keletkező, az intézkedés időpontjához legközelebbi dokumentumokat tekinti a legHITELESEBBNEK.)*

Mivel a Testület az ellentmondást a rendelkezésre álló bizonyítási eszközök szűk volta miatt nem tudta feloldani, **ezért a panasz felvételének elmulasztásával kapcsolatos panaszosi kifogás kapcsán a Testület a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmének meg nem állapíthatóságáról döntött.**

3) A Testület az alábbiakban vizsgálta meg a rendőrök hangnemét.

A panaszos beadványában sérelmezte, hogy a mikor a rendőrhöz fordult, hogy megkérdezze, miért nem intézkedtek egy szabálytalanul kerékpározó személlyel szemben, a rendőr cinikusan azt mondta neki, hogy „Miért nem szólt maga?”.

Az intézkedéssel érintett r. őrmester jelentése a kijelentésre vonatkozóan nem tartalmaz adatot, mindössze annyit rögzít az intézkedés hangnemére vonatkozóan, hogy éppen a panaszos ütött meg kioktató hangnemet, köszönés nélkül, számon kérte őt, hogy miért nem intézkedett a szabálytalan kerékpárossal szemben. A r. őrmester napszaknak megfelelő köszönés és azonosítását követően közölte, hogy nem észlelt ilyen szabálysértést. A panaszos ekkor jelezte, hogy a rendőr feletteséhez, illetve a Testülethez kíván fordulni a történetek miatt.

A szolgálatparancsnoki feladatokat ellátó r. főtörzsőrmester jelentésében az áll, hogy miután a panaszos – szintén köszönés nélkül – odalépett hozzá, hiába ajánlotta fel a segítségét és közreműködését, a panaszos többször is közölte, hogy személyével nem áll szóba, majd a szükséges felvilágosítást követően távozott.

A parancsnoki kivizsgálás szerint a Testület megkeresését követően valamennyi érintett rendőrt meghallgattak az esetről, és T. N. r. őrmester részéről megfelelő hangnemben történt a párbeszéd, és nem hangzott el tőle olyan mondat, hogy „Miért nem szólt maga rá?”.

A Testület vizsgálatának alapját az Rtv. alapelvi szintű rendelkezése [2. § (1) bekezdés] képezte. Ez a rendelkezés ugyan kívül esik az Rtv. 92. § (1) bekezdésében megjelölt, az Rtv. IV., V. és VI. fejezetén, ugyanakkor azokat a Testület az eljárása során minden esetben figyelembe veszi, és értékeli. Az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondata szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

A Testület gyakorlata és korábbi megállapításai szerint ez a jogszabályhely olyan kötelezettséget ró a rendőrségre, miszerint az intézkedő rendőröknek a fennálló pozitív, tehát alapjogvédelmi kötelezettségen túl, tartózkodniuk kell minden olyan magatartástól és cselekménytől, mely az Rtv. 15. §-ának összevetésében is – az intézkedéssel szükségesen vagy elkerülhetetlenül együtt járó jogkorlátozás mértékén túl – indokolatlan vagy szükségtelen vagy akár túlzott jogsérelmet okoz az intézkedés alá vont állampolgárok alapvető jogaiban, így különösen emberi méltóságukban.

Az intézkedő rendőröktől – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Az említett rendelkezés alapján a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége, ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A Testület ezzel kapcsolatban szükségesnek tartja kiemelni a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét, amelynek 1. pontja előírja: a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület továbbá jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetben belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

Szükséges még utalni az Rtv. 16.§ (4) bekezdésére is, amely kimondja, hogy a rendőr nem alkalmazhat kínzást, kényszervallatást, kegyetlen, embertelen vagy megalázó bánásmódot, az erre vonatkozó utasítást köteles megtagadni. A rendőr az ilyen magatartás tanúsítójával

szemben, annak megakadályozása érdekében, a szolgálati beosztására, a rendfokozatára, személyére tekintet nélkül köteles intézkedni.

A jelen esetben a panaszos, illetve az intézkedő rendőrök iratokban foglalt előadása oly mértékben vannak ellentmondásban, hogy az további rendelkezésre álló bizonyíték hiányában nem oldható fel.

Az ismertetett tényállítások között meghúzódó ellentét feloldhatatlansága miatt a Testület úgy foglalt állást, hogy a rendőri magatartás és bánásmód emberi méltóságot sértő volta nem megállapítható.

IV.

A Testület az ügy mérlegelése során arra a következtetésre jutott, hogy a rendelkezésre álló dokumentumok alapján az Rtv.-ben előírt intézkedési kötelezettség híján, annak elmulasztása miatt a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető jogát nem érte sérelem. A Testület vizsgálata során megállapította, hogy a panaszos, mint bejelentő, illetve panaszt tenni szándékozó személy igazoltatása jogszerűnek minősült, így erre tekintettel a panaszos személyes adatokhoz fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet. A panasz felvételének elmulasztásával kapcsolatos állítások közti ellentmondást a rendelkezésre álló bizonyítási eszközök szűk volta miatt nem tudta a Testület feloldani, ezért ezen panaszosi kifogás kapcsán a Testület a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmének meg nem állapíthatóságáról döntött. Úgy szintén a panaszosi és rendőri állítások között meghúzódó ellentét feloldhatatlansága miatt a Testület úgy foglalt állást, hogy a rendőri magatartás és bánásmód emberi méltóságot sértő volta nem megállapítható.

Mindezekre tekintettel a Testület a panasznak az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez való áttételéről döntött az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2014. október 16.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
előadó testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag